

The Rebel #15

Dit is geen plaats van vermaak.

8 juni 1987 in het Chuang Tzu Auditorium.

Vraag 1

Geliefde Osho,

Mijn echtgenoot is erg boos op u en uw sannyasins en op mij, want ik heb alle grenzen overschreden. Hij gaat met me mee naar de ashram, maar hij houdt er niet van naar u te moeten luisteren. Hij komt naar de poorten van de tempel, maar hij wenst niet te kijken naar het levende (gods)beeld. Meester, wat belet hem?

Yog Shukla, de vraag die je gesteld hebt ziet er eenvoudig uit, maar is in werkelijkheid gecompliceerd en heeft veel implicaties om te begrijpen. Ten eerste: het gaat niet alleen om jouw echtgenoot. In diepste grond gaat het om de structuur van de Indiase mind – het is de oudste mind ter wereld, en duidelijk de rotste. Hij is al eeuwenlang dood; hij heeft niet gewerkt. Hij is gewoon vergeten hoe hij moet functioneren.

De Indiase contributie aan de mensheid, wat intelligentie betreft, is erg begrensd. Ja, er zijn een paar mystici geweest, maar zij zijn ook niet creatief, en niet rebels geweest; ze hebben niet het rotte, de doodsheid van dit land scherp bekritiseerd. Integendeel, ze hebben dit allemaal ondersteund. En de intelligentsia van dit land heeft bewezen de meest impotente te zijn ter wereld. Ze heeft niets uitgevonden, ze heeft geen enkel wetenschappelijk inzicht aan de wereld gegeven. Ze is niet gefundeerd in logica maar in bijgeloof.

Wat het meest verbaast is dat een paar mystici als Gautama Boeddha, Mahavira, Patanjali, Gorakh en Kabir... deze grote pieken van bewustzijn ongelukkig genoeg hier werden geboren. Ik zeg ongelukkig genoeg want de Indiase intelligentie heeft hun geest niet geabsorbeerd, ze heeft hen slechts aanbeden, en vereren is een manier om iets te ontvluchten. Bij verering zeg je, "Het is te hoog voor ons. Jullie zijn speciale mensen, wij zijn de gewone, doorsnee mensheid. We kunnen jullie hooguit vereren." Maar niemand heeft de uitdaging aanvaard om de mogelijkheid om dezelfde ervaringen en hetzelfde onderzoek van hun eigen subjectiviteit te hebben als een Gautama Boeddha, als een Kabir, als een Farid.

Maar ze hebben dit land een vals idee gegeven wat enorm gevaarlijk is gebleken. Vanwege deze paar mensen, deze paar bloemen, is het hele land een van de meest schijnheiligste maatschappijen geworden.

Iedereen heeft het over spiritualiteit, het lijkt wel of het hele land spiritueel is, en ik ben overal ter wereld geweest – ik heb geen materialistischer land gevonden dan dit land. Het heeft het over God, over de ziel, maar dat is alleen maar een façade. Diep van binnen denkt het alleen aan geld, macht, aanzien. Maar het heeft een erg oud masker, zo vastgeplakt op het originele gezicht dat het bijna haar tweede natuur is geworden.

Ik heb tientallen jaren het hele land afgereisd en ik stond er verbaasd van dat iedereen maar, als een papegaai, dingen herhaalde die geen enkele zin voor hem had. Iemand weet zelfs niet eens wat het betekent wat hij zegt: maar hij herhaalt de geschriften, de Veda's, de Upanishads zeer nauwkeurig. Dat kan door een machine gedaan worden—daar is geen intelligentie voor nodig. Vanwege deze schijnheiligheid heeft jouw echtgenoot mij niet gehoord, en ik denk niet dat hij me gelezen heeft. Ik denk niet dat hij iets over me weet. Toch is hij heel erg door me geërgerd. De mensen die geërgerd zijn door mij zijn mensen die me niet kennen. Zoveel onoprechtheid is er binnenin het wezen van mensen gekomen dat ze niet gewoon kunnen overwegen dat je, voordat je door iemand geërgerd bent, hem tenminste de gelegenheid kunt geven zich toe te lichten. Dan ben je vrij om geërgerd te zijn; niemand zal je dat beletten. Maar ze zijn bang om te luisteren, ze zijn bang om dichtbij te komen, ze zijn bang om de poort van deze tempel binnen te gaan. De reden is dat ze diep in hun hart heel goed weten, dat als ze naar me luisteren, als ze binnen in

de tempel komen, ze hun ergernis moeten laten vallen. Ze zullen hun vijandigheid moeten laten gaan, ze zullen hun ego vaarwel moeten zeggen. Ze weten dat ze hun onwetendheid zullen moeten accepteren – dat is het wat hen pijn doet.

Zonder dichtbij me te komen, kunnen ze geërgerd, geïrriteerd, boos blijven – dat is eenvoudig. Maar als ze dichtbij me komen, is het bijna onmogelijk om geërgerd te blijven. Je kunt het met me oneens zijn, maar je kunt niet geërgerd zijn, je kunt geen vijand zijn. Onenigheid is geen vijandschap.

De vrees, diep in hun ziel, is dat ze kunnen ontdekken dat wat ik zeg aangenaam is – het is beter niet naar me te luisteren, niet dichtbij te komen, niet hun harten te openen. Die angst is erg reëel; en dit geldt niet alleen voor jouw echtgenoot, dat geldt voor miljoenen mensen. Als je ze vraagt wat ze over me weten, als je ze vraagt wat mijn benadering ten aanzien van leven is, wat mijn filosofie is, wat mijn houding ten aanzien van religie is, zullen zij geen enkele vraag kunnen beantwoorden. Ze weten niets; maar om hun kennis te beschermen, die impotent is, is het beter om mij niet te horen want als ze mij horen bestaat het gevaar: ze zullen misschien hun mening over mij moeten veranderen.

Dit land is zo dood en bang voor verandering geworden dat het al eeuwenlang steeds maar doorgaat met allerlei bijgeloof te volgen. Niemand werpt vragen op, niemand vraagt naar bewijs.

Er is niets van rebelsheid in de hele geschiedenis van dit land geweest, gewoon een soort bereidwilligheid om slaaf te zijn – spiritueel, psychologisch, sociaal, politiek.

Tweeduizend jaar is dit land onder slavernij geweest, onder verschillende kleine stammen, wat absoluut een wonder is, want het land is zo groot en de stammen die geregeerd hebben waren zo klein. Dit land had hen zonder enige moeite kunnen verslaan, maar het accepteert eenvoudig alles zodat het niet hoeft te veranderen. Verandering schijnt de grootste angst te zijn in hun mind.

Jouw vraag is, “Mijn echtgenoot is erg geërgerd...” Vraag hem waarover? – want ik ken hem niet, en hij kent mij niet. Er zijn een paar fundamentele regels voordat je iemand tot jouw vijand kunt maken. Eerst moet je een vriend zijn; zonder vriendschap kun je geen vijandigheid creëren. Hij weet absoluut niets over mij. Provoceer hem gewoon, vraag hem wat het is wat hem ergert.

En vanwaar die angst om naar me te luisteren? Als jij gelijk hebt, dan zul je door naar mij te luisteren nog meer overtuigd raken van jouw gelijk. Maar duizenden jaren lang is dit de leer in dit land geweest: luister niet naar iemand die iets vreemds zegt, wat anders is dan jou, want hij kan je overtuigen en dan komen de problemen van verandering. Het lijkt wel comfortabel om te blijven zoals je bent; het lijkt moeilijk om te veranderen.

Dit land is een smerige poel geworden. Het is niet meer een rivier die zich voortdurend schoonmaakt gewoon door te stromen en zich naar nieuwe landen te begeven, door nieuwe gebieden. Dit land is misschien wel vijfduizend jaar geleden opgehouden te bewegen. Het is geen eigentijds land, het loopt zo ver achter dat het onmogelijk lijkt of het eigentijds gemaakt kan worden.

Vraag jouw echtgenoot waarom hij door me geërgerd is. Heb ik hem pijn gedaan? Geef ik hem geen respect? Heb ik hem op enigerlei wijze schade berokkend? En als hij voelt dat mijn ideeën verkeerd zijn, dan moet hij heel erg goed bekend zijn met mijn ideeën voordat hij dat kan zeggen. Als hij zelfs niet bereid is om naar me te luisteren, geeft dat gewoon de impotentie van zijn ziel aan.

Er is een oud verhaal over een man, wiens naam Ghantakaran was geworden want hij had de gewoonte om twee grote bellen aan zijn oren te hangen. Terwijl hij liep klingelden deze bellen en zo kon hij niemand horen – hij wenste niet gestoord te worden in zijn overtuigingen, in zijn vertrouwen, in zijn geloof. De mensen waren zijn naam vergeten: Ghantakaran betekent een man met bellen die aan zijn oren hangen. Maar deze man is erg representatief voor bijna alle Indiërs. Het zijn allemaal “Ghantakarans,” vooral jouw echtgenoot.

Je zegt, “Hij is erg geërgerd door u en uw sannyasins, en vanwege mij, want ik heb alle grenzen overschreden.” De Indiase echtgenoot denkt dat de vrouw gewoon een bezit is. Hij geeft geen respect aan de vrouw als mens. Hij is gewoon een eigenaar, een bezitter. De vrouw is maar privé-eigendom, hij heeft haar gekocht. Heel de instelling van het huwelijk in dit land is een permanente prostitutie en verder niets.

Natuurlijk zal hij zich aan je ergeren – jij hebt getoond dat je intelligenter, moediger bent. Je hebt jouw relatie geriskeerd, je hebt jouw toekomst geriskeerd. Je bent hem voorbijgegaan, je hebt bewezen dat hij vergeleken bij jou een dwerg is. Natuurlijk erger jij hem.

Echtgenoten, vooral in dit land, hebben met het idee geleefd dat de vrouw een slaaf is en zij de meesters zijn. Hun arrogantie en egoïsme is dusdanig dat zij tegen de vrouwen zeggen, “Jouw god is jouw man; er is geen andere god voor jou.” Miljoenen vrouwen moesten bereid zijn om samen met hun dode echtgenoten verbrand te worden, omdat de echtgenoot achterdochtig was dat zijn vrouw na zijn dood verliefd zou kunnen worden op een ander. Hij wilde haar zelfs na zijn dood nog domineren en op zo’n manier dat de vrouw ook zelfmoord moest plegen.

En die vrouwen die geweigerd hebben, hebben al hun waardigheid in de maatschappij verloren, want die maatschappij is door mannen gemaakt, door de echtgenoten. Ze werden behandeld alsof ze corrupt waren, want als ze hun echtgenoten bemind hadden zouden zij op de brandstapel gesprongen zijn. Ze zouden levend verbrand zijn – dat zou een bewijs geweest zijn dat ze hun echtgenoot liefhadden.

Vreemd, ik heb geen enkel boek gevonden – en dit land heeft een enorme literatuur, misschien meer dan welk ander land ook – waar iemand het aan de man heeft gevraagd als de vrouw overlijdt. Want geen enkele man is ooit op de brandstapel gesprongen en heeft met haar zelfmoord gepleegd. In feite, terwijl het dode lichaam van de vrouw nog ligt te branden in het vuur, is de echtgenoot plannen aan het maken voor een nieuw huwelijk – gewoon op de begrafenis beginnen mensen te praten waar ze een vrouw voor hem kunnen vinden. De huidige vrouw is nog niet eens helemaal verbrand. Ze ligt te branden en de echtgenoot is een nieuw huwelijk aan het plannen.

Er is een andere standaard voor de vrouw, totaal verschillend van de man. Hij is de meester, hij hoeft niets te bewijzen. De vrouw moet haar loyaliteit bewijzen, haar trouw, de man wordt niet gevraagd om iets te bewijzen.

Dus jouw echtgenoot moet zich wel aan je ergeren, want je hebt bewezen intelligenter te zijn, alerter, meer rebels. Hij heeft niet het lef, en jij hebt wel lef. Dit moet hem enorm veel pijn doen. Maar het is nu jouw taak om hem uit te dagen. Als hij door mij geërgerd is, vraag hem, “Wat zijn de redenen?” En zeg tegen hem, “Als je enige moed hebt als man, ga dan naar zijn tempel, stel jouw vragen. Als je niet kunt bewijzen dat jouw denken juist is, heb je ook geen recht om geërgerd te zijn – dan moet je je verontschuldigen.”

Maar hij schijnt een bijgelovig man te zijn. “Hij gaat met me mee naar de ashram,” zeg je, “maar hij houdt er niet van om naar u te luisteren. Hij komt naar de poorten van de tempel, maar hij wenst nooit naar het levende godsbeeld te kijken. Meester, wat houdt hem tegen?” Zijn Indiase erfenis, zijn dode verleden, al zijn dode stamvaders, zijn voorouders. Hij draagt een grote, loodzware last op zijn schouders.

Dit is geen plaats voor vermaak. Als hij eenmaal hier is, gaat hij onder het mes zonder dat hij het weet. Alles wat ik probeer is om mensen af te snijden van het verleden, het dode, de schaduwen van de dood, en hen open te maken voor de toekomst – om rebellen te creëren.

Ik geef geen enkel geloof, ik geef je slechts een intens verlangen en dorst naar de waarheid zodat je op zoek kunt gaan en haar zelf kunt vinden. Als je de waarheid niet uit jezelf vindt, is al je kennis gewoon een last, een vergif, een destructieve kracht tegenover je intelligentie en zelfs tegenover je ziel.

Maar het hele land leeft met het idee dat zij de enigen ter wereld zijn die spiritueel zijn en de rest

van de wereld is materialistisch. En ik ben nooit iemand tegengekomen die materialistischer is dan de Indiërs. Ze hechten aan geld alsof het hun ziel is. Ze hechten aan wereldse dingen, die hun heiligen doorgaans veroordelen. Ze eren de heiligen, in de hoop dat ze in een toekomstig leven ook afstand van de wereld zullen doen. Maar op dit moment zijn zij zo bezitterig ten aanzien van dingen, van eigendommen, van macht, zoals ik nog niet in de wereld bij andere mensen heb gezien. En ze leven met dit egoïstisch idee dat dit het enige land is wat spiritueel is – gewoon omdat het een paar mystici heeft voortgebracht.

Alleen omdat een land een paar wetenschappers produceert betekent dat niet dat het hele land wetenschappelijk is geworden. Gewoon omdat een land een paar grote dichters voortbrengt betekent dat niet dat het hele land dichtelijk is geworden. Hetzelfde is ook het geval met mystici; gewoon vanwege een paar bloemen die door de eeuwen heen gebloeid hebben, betekent dat niet dat je een tuin bent.

Jij bent een woestijn, ontzettend droog en zonder enig sap, en je bent geërgerd door mij omdat ik probeer een paar oases te creëren, een paar tuinen, een paar mensen die pit hebben, enkele mensen die werkelijk spiritueel zijn – zonder tegen materialisme te zijn. Dat is niet nodig; je kunt spiritueel zijn en alles gebruiken waarin de materie voorziet. Je kunt alles gebruiken wat de wetenschap en de technologie voortbrengen, voor je spirituele groei. Maar ze willen niet naar me luisteren.

Je kunt hier mensen vinden uit alle landen.... Ik ben een vreemde in mijn eigen land – je kunt zelden een Indiër vinden, en als ze komen, is de spirituele zoektocht niet hun doel. Een paar Indiërs zijn gekomen om dingen te stelen, een paar Indiërs komen om een lui leven te hebben, niets te doen en om alle comfort te vragen. En ze schrijven brieven naar me dat ze gekomen zijn naar de ashram alleen maar om te mediteren. Daar hebben we geen bezwaar tegen, je kunt mediteren – maar vraag niet om voedsel, en vraag niet om kleren, en vraag niet om onderdak, want dat is geen deel van meditatie. Mediteer gewoon.

En waaruit bestaat jouw meditatie? Want jij bent hier gekomen om te mediteren, en anderen zijn gekomen om huizen voor jou te maken en geld te brengen voor wat jij nodig hebt. Je zult gewoon jouw oude idiote liedje blijven zingen, wat helemaal geen meditatie is. Jij kunt niet deelnemen aan mijn meditaties. Jouw remmingen zijn zodanig dat, omdat hier ook vrouwen zijn, je bang bent, inwendig zit te beven – het laat jouw seksualiteit en sensualiteit zien, die onderdrukt zijn. Een paar Indiërs komen omdat ze denken dat ze hier ongeremd kunnen leven en de maatschappij er geen weet van zal hebben. Maar hun redenen zijn nooit spiritueel.

Het is een vreemd verschijnsel, maar misschien zit er wel een onderstroom van logische en rationele redenering achter. Omdat zij de wereld eeuwenlang veroordeeld hebben, hebben ze de wereld niet verbeterd, en ze hebben hun eigen rijkdom niet vergroot. Het hele land is arm. Vijftig procent van het land zal sterven tegen het einde van deze eeuw, en als vijfhonderd miljoen mensen sterven, zullen de overgeblevenen ook niet in staat zijn om te leven. Wat voor soort leven zal het zijn als je omgeven bent door lijken en er niemand zal zijn om deze lichamen zelfs naar de begraafplaatsen te brengen? En allerlei soorten ziekten zullen zich verspreiden. Maar ze willen niet naar me luisteren.

Vijfendertig jaar geleden, ben ik begonnen het Indiase volk te vertellen dat het tijd wordt om niet zoveel kinderen voort te brengen. In die tijd had het land maar vierhonderd miljoen inwoners. Maar ze hebben me gestenigd, mijn bijeenkomsten verstoord, pogingen gedaan om mij te vermoorden – en ze hebben nooit geluisterd naar wat ik zei. Nu hebben ze de bevolking verdubbeld, meer dan verdubbeld, en tegen het einde van deze eeuw – nog maar dertien jaar – zal India het hoogste aantal inwoners ter wereld hebben.

Voor het eerst zal ze China voorbijgaan. Tot nu toe heeft China het hoogste aantal inwoners gehad, maar ze zijn hun verstand gaan gebruiken en zijn begonnen dit te regelen. De laagste schatting

voor India is een miljard mensen, en de hoogste schatting één miljard achthonderd miljoen mensen. Het lijkt onvoorstelbaar hoe dit land het zelfs maar gaat overleven. Het heeft helemaal geen kernbom explosie nodig, het zal zichzelf vernietigen door meer kinderen te produceren. Maar ze waren tegen mij omdat kinderen geschenken zijn van God. Er is geen enkel bewijs voor een God. En als God enige intelligentie had, dan kan hij niet de bevolking blijven vermeerderen. Ofwel hij is imbeciel, achterlijk, of gewoon weer zo'n Indiër.

De landeigenaar had de dochter van de arme boer van haar maagdelijkheid beroofd, maar hij wilde eerlijk zijn, dus liet hij de moeder van de dochter bij hem komen. Hij zei tegen de moeder, "U weet, dat ik uw dochter niet kan trouwen, maar ik wil haar wel compenseren. Ik zal vijfduizend roepies op het kind vastzetten en, tweeduizend roepies voor uw dochter. Voor uzelf geef ik vijfhonderd roepies."

De moeder kon even niet ademhalen. "De zegeningen van alle heiligen over u. De zegeningen van alle goden over u. De zegeningen van alle wijzen," en ze pauzeerde toen een vreselijke gedachte haar overviel. "Ah, goede hemel, mijnheer, zei ze, "Als ze een miskraam heeft, wilt u haar dan nog eens een kans geven?"

Geld is alles. Onder de naam van karakter is het allemaal schijnheiligheid. Zelfs degene waarvan jij denkt dat het heiligen zijn hebben hun duistere kanten. De moeilijkste en zichzelf kwellende heiligen zijn de naakte monniken van de Jaina's. Zij hebben van alles afstand gedaan, zelf van kleding.

Pas een paar jaren geleden vond men twee naakte heiligen vlakbij Calcutta die met elkaar aan het vechten waren, dus bracht men ze naar het politiebureau en vroeg ze, "Wat is er aan de hand? Jullie hebben niets, dus waar ben je dan voor aan het vechten?"

De jongste, de discipel, onthulde het feit dat alle Jaina's een kleine houten borstel bij zich hebben alleen maar om de grond schoon te maken waar ze gaan zitten – van wol gemaakt zodat geen mier of iets anders gedood zal worden, zachte wol. Maar ze hadden het handvat van die borstel hol gemaakt, en ze droegen er honderd roepie biljetten binnenin mee. Het vechten begon omdat de discipel niet bereid was om het geld te delen; hij had meer geld dan de meester.

De Jaina's van Calcutta probeerden de zaak stil te houden, en dat is erg makkelijk in India: ze kochten de politie om. De heiligen en de politie verschillen niet zoveel. Ze kochten de journalisten om zodat het niet gepubliceerd zou worden. Een van mijn vrienden schreef me dat de Jaina's niet toestonden dat deze heiligen ontmaskerd zouden worden, gewoon om hun prestige te beschermen. Maar zij die van alles afstand gedaan hebben dragen nog steeds geld met zich mee, hebben nog steeds het verlangen in zich om meer te hebben, zijn nog steeds bereid te vechten, elkaar te slaan, gewelddadig te zijn.

Het is een vreemd land: het is alle grote lessen van de mystici vergeten, het leeft als volgelingen van de stomme priesters die niets weten wat ervaring betreft. En ze zijn tegen mij, omdat ik hen vijfendertig jaar lang voortdurend heb ontmaskerd.

De rijkste man in India, Jugal Kishor Birla, had me een blanco cheque aangeboden als ik Hindoeïsme aan de wereld zou prediken. Hij zou alle regelingen treffen, alle onkosten betalen. Ik zei tegen hem, "Je praat met de verkeerde man. Ik zal jouw Hindoeïsme ontmaskeren; ik kan het niet prediken. Je kunt jouw blanco cheque voor iemand anders bewaren."

Hij kon het niet geloven. Hij zei, "Ik ben bereid om miljoenen roepies aan je te geven."

Ik zei, "Miljoenen of miljarden maakt geen enkel verschil. Ik zal slechts dat zeggen wat ik als juist zie, en ik zal veroordelen wat er ook verkeerd is, tot wie het ook behoort – Hindoes of Mohammedanen of Christenen, het maakt me niet uit."

Alle religies zijn door mij geërgerd, maar hun ergernis toont dat ze geen enkel antwoord op mijn vragen hebben; wat ik ook zeg, ze zijn niet in staat om het te weerleggen.

De paus brengt elk jaar een zwarte lijst uit van boeken die Katholieken niet moeten lezen. Al mijn

boeken staan op de zwarte lijst van de paus, die de katholieken niet mogen lezen. Een van de Engelse uitgevers, Sheldon Press, heeft acht van mijn boeken gepubliceerd. De directeur was erg geïnteresseerd in wat ik zei. Ik was er niet van op de hoogte dat het een bedrog was: Sheldon Press is geen onafhankelijke uitgeverij, ze behoort toe aan de kerk van Engeland, bedoeld om het Christendom te promoten – ze hadden het opgezet alsof het een onafhankelijke uitgever was en geen Christelijke uitgever.

Toen de aartsbisschop van Engeland erachter kwam dat de directeur acht van mijn boeken had gepubliceerd, werd hij hysterisch. Onmiddellijk werden alle acht boeken teruggehaald van de markt. Mij werd medegedeeld dat ze nu geen enkel boek van mij kunnen publiceren, en de boeken die ze al gepubliceerd hadden, hebben ze uit de verkoop gehaald.

Toen hebben sannyasins de reden ontdekt – want deze boeken werden zo goed verkocht. De directeur legde hen uit, “Het spijt me. Het is in feite een Christelijke uitgeverij om het Christendom te promoten. Zonder hun medeweten heb ik deze acht boeken gepubliceerd want ik hield van deze boeken. Maar nu staat mijn baan op het spel, daarom moet ik ze terughalen.”

We vroegen hen deze boeken aan ons centrum te geven tegen kostprijs. De aartsbisschop wilde dit niet – ze moesten vernietigd worden! Dus werden ze verkocht aan een bedrijf wat afvalpapier opkoopt en recyclet. Ze hebben verlies geleden, maar ze hebben de boeken vernietigd.

Het zal één individu tegen de hele wereld zijn, en een paar reisgenoten die moedig genoeg zijn om bij iemand te zijn die voortdurend door de regering op elke mogelijke manier, door de religies op elke mogelijke manier getreiterd wordt.

Tien Christelijke verenigingen hebben een zaak tegen mij in het hof van Kanpur aangespannen, omdat ik gezegd heb dat er niets heilig is aan de heilige Bijbel – integendeel, er staan vijfhonderd bladzijden pure pornografie in. En ik heb het gewoon over feiten, want de heilige Bijbel ligt daar en iedereen kan het opslaan om te lezen. Tien Christelijke verenigingen hebben samen de zaak voor de rechtbank gebracht waar de rechter een Christen is, dus werd er een onherroepelijk arrestatiebevel onmiddellijk tegen me uitgevaardigd.

We moesten onmiddellijk in het hof van Allahabad om uitstel vechten om de zaak naar de hoge raad te brengen. Het is zo’n eenvoudige zaak dat ik geen advocaat nodig heb om hem te beargumenteren, gewoon deze vijfhonderd bladzijden voorlezen en aan de rechter vragen, “Is dit pornografie of niet? En als dit geen pornografie is, dan is er niets pornografisch in de hele wereldliteratuur.”

En dit is niet alleen met de Bijbel het geval, de Hindoe Puranas zijn veel erger – zo lelijk, en obscene. Maar iets van waarheid zeggen is vijandigheid creëren in de onwetende massa die hun Puranas niet lezen, die hun Bijbel niet lezen. De priesters hebben het alleen over de mooie bladzijden, die vijfhonderd bladzijden worden niet vermeld.

De Joden vermijden bij hun Torah het lied van Salomon, want dat is zo sensueel, zo seksueel dat ze zich ervoor schamen. Maar het is het enige mooie, het enige artistieke, esthetische stuk in hun hele boek. Ze vermijden het om erover te praten, het wordt niet in hun synagogen vermeld. Ze kunnen het er ook niet uithalen want het is hun heilige boek, maar ze kunnen het ook niet accepteren, want het gaat in tegen hun remmingen. Het is zuiver een liefdeslied, zo sappig dat er misschien niets vergelijkbaars bestaat in de hele literatuur van de mensheid. Elk woord heeft een sensualiteit, een levendigheid. Hoe het in hun heilige schrift terecht is gekomen weet niemand.

Het is mijn lot om door de hele wereld veroordeeld te worden. Jouw echtgenoot is geen uitzondering, hij maakt gewoon deel uit van de onwetende massa. Maar jij hebt een moedige stap genomen; probeer nu jouw echtgenoot dichterbij me te brengen. En één ding is zeker: hij is een pantoffelheld, want hij gaat met je mee tot aan de poort. Jij moet gewoon even heel kwaad worden, en dan zal hij mee naar binnen gaan om naar me te luisteren. Speel gewoon een beetje toneel, zeur aan zijn hoofd, treiter hem op alle mogelijke manieren, gun hem geen moment rust. Geen enkele echtgenoot kan tegen zijn vrouw op – dat is een absoluut, wetenschappelijk feit.

Vraag 2

Geliefde meester,

Ik heb u horen zeggen dat de ultieme creativiteit zit in het creëren van vervulling.

En dat de hoogste kunst die iemand kan leren de kunst van liefhebben is, en dat de ultieme creativiteit en de hoogste kunst geboren worden uit een slag te pakken hebben – meditatie.

Meester, is dit niet waar het bij de hele rebel helemaal om gaat?

Satyadharna, gisteravond ontving ik jouw briefje waarin je zegt dat je jouw vraag terug wilt hebben omdat je bang was dat ik je een flinke klap zou geven. Dus een paar dingen voor jou en voor allemaal: als je eenmaal de vraag aan me hebt gegeven, kun je deze niet meer terugvragen. Ten tweede, ik geef niet zomaar iedereen een klap: ik tref alleen erg speciale mensen zoals Dhyan Om, die een kokosnoot is geworden. Ik moet hem wel treffen, en de persoon die geraakt wordt moet dankbaar zijn, want ik neem alle moeite om hem te raken. Ik geef een klap alleen als ik zie dat iemand er recht op heeft, het verdiend heeft, het waard is.

Ik ga niet elke persoon een klap geven, alleen erg speciale personen. Dhyan Om heeft iets unieks in zich dat naar buiten gebracht moet worden; dus als het nodig is, zal ik hem keer op keer slaan. Maar elke keer is het uit liefde en uit compassie; niemand zou het als een blootstellen aan de anderen moeten zien. Je bent hier in een commune van vrienden en medereizigers. Niemand zal enig voordeel halen uit jouw kwetsbaarheid of uit je blootstelling. In feite zal iedereen zich verrijkt voelen omdat hij iets vergelijkbaars heeft – misschien niet in zo'n grote mate – en hij kan het weggooien. Als je gezien hebt hoe ik Dhyan Om heb geraakt, zou je meer liefdevol tegenover hem moeten voelen, meer meelevend. Tussen jou en mij zouden er geen geheimen moeten zijn, en je zou niet bang voor andere sannyasins moeten zijn. Dus ofschoon je hebt gevraagd de vraag terug te trekken, heb ik geweigerd haar terug te geven. En het meest interessante is dat er niets in jouw vraag is wat een klap behoeft.

Maar ik kan begrijpen waarom je bang werd. Je werd bang dat ik je zou slaan omdat jouw vraag alleen intellectueel is. Het is een mooie vraag; het bevat mijn hele boodschap. Ik was niet van plan je te raken, maar nu moet ik het toch doen, anders zul jij je gefrustreerd voelen.

Jouw vraag is alleen maar een verstandelijke vraag. Ik zal haar voorlezen en je kunt zien dat ze niet uit jouw ervaring komt. Als een vraag niet uit ervaring komt, is ze zinloos, hoe mooi ook gesteld, hoe helder verwoord ook, ze heeft geen enkele betekenis in zich zonder ervaring. Ze moet komen vanuit de diepste stilte van je hart, niet vanuit de mind.

Jij zegt, "Ik heb u horen zeggen dat de ultieme creativiteit zit in het creëren van vervulling." Heb jij iets gedaan in die richting? Je hebt me het duizenden keren horen zeggen; hoe vaak zou je het nog meer willen horen? Hoe langer je het gaat horen, des te dover word je ervoor. Je raakt eraan gewend om het te horen.

Als iets je aanspreekt, als iets bellen in je hart doet rinkelen, wacht dan niet, stel niet uit, doe iets; experimenteer en ervaar of wat ik heb gezegd enige geldigheid heeft of niet. Jouw vraag is, "... dat de ultieme creativiteit zit in het creëren van vervulling. En dat de hoogste kunst die je kunt leren is de kunst van liefhebben, en dat de ultieme creativiteit en de hoogste kunst worden geboren uit een vaardigheid – meditatie. Meester, is dit niet waar het bij de hele rebel helemaal om gaat?" Ga je gewoon vragen stellen en naar het antwoord luisteren? Of ga je deze antwoorden transformeren tot werkelijkheid, tot ervaring?

Jouw vraag is absoluut mooi, maar gewoon vanuit de mind. Jij hebt niet geprobeerd enige creativiteit te vinden, en je hebt geen enkele vervulling erdoor ervaren. Je bent niet binnengegaan in de wereld van de kunst van liefhebben, en je hebt ook geen meditatie geprobeerd. En natuurlijk zal de rebel niet geboren worden als je geen meditatie hebt, een creativiteit, een intense vervulling, en een grote overstromende liefde in je. Jouw vraag is mooi; helaas, ze komt alleen

maar vanuit het verstand. Als dezelfde vraag vanuit het hart was geweest en vanuit jouw ervaring, zou je niet bevreesd geweest zijn en je zou niet gevraagd hebben haar terug te trekken. Wat heeft je angstig gemaakt? Enkel het feit dat je als een papagaai hebt herhaald wat je hebt gehoord.

Hier ben je niet alleen om te horen.

Hier moet je door een transformatie heen gaan.

Hier moet je door het vuur heen zodat alle rommel verbrand wordt, al het oude en rotte vernietigd wordt, en het nieuwe, het frisse wordt geboren.

Dat nieuwe en frisse is de rebel.

De plaatselijke dominee had gehoord dat de onschuldige wekelijkse feestjes die hij georganiseerd had voor zijn jonge leden in werkelijkheid orgieën waren. Dus wist hij zelf een uitnodiging los te krijgen om te zien wat er zo al plaatsvond. Na een paar onschuldige spelletjes en een beetje achtergrondmuziek, begon de sfeer heter te worden, en steeds meer lieden begonnen zich uit te kleden. De dominee trok zich terug in een slaapkamer om hevig te bidden. Hij was daar nog niet zo lang toen een oogverblindend mooi meisje binnenkwam, helemaal bloot.

“Wil je mij?” vroeg de priester.

“Niet echt,” antwoordde ze, “maar ik heb je lootje getrokken.”

Jouw religieuze leiders, je zogenaamde filosofische denkers, in het bijzonder de priesters, zijn goed met mooie woorden, het schrijven van mooie verhandelingen; maar diep van binnen dragen zij al de remmingen van de gewone man met zich mee. De priesters zijn de enige mensen ter wereld die niets van God afweten. Ze zijn professionals; God is hun beroep. Ze weten niets van de menselijke natuur. Ze kennen al de idealen die de mens opgedrongen moeten worden, en diep van binnen zijn het ook maar mensen. Dus als hij een mooi, naakt, geweldig mooi meisje ziet vergeet hij zijn gebed; anders zit hij hevig te bidden. Waarom hevig? Die heftigheid is er om de innerlijke onderdrukte seksualiteit te vermijden. Hij creëert enorm veel lawaai om zichzelf heen, zodat hij kan vergeten wat er in hem naar boven komt. Maar als het meisje naakt de kamer binnenwandelt, vergeet hij het gebed en vraagt onmiddellijk, “Wil je mij?”

Waar is de heftigheid en het gebed gebleven? Wat je ook doet, je kunt nooit van je natuur afkomen. Ze is er altijd; ze heeft gewoon de juiste gelegenheid nodig en ze zal zich laten zien.

Het was heel juist van het meisje om te antwoorden, “Niet echt, maar ongelukkig genoeg trok ik u via het lootje.” Dit moet zijn ego enorm hebben gekwetst. Ten eerste is hij zijn gebed vergeten. En ten tweede zegt het meisje, “Niet echt”. Ten derde, het meisje zegt dat ze hem via een lootje heeft getrokken. De priester moet in een diepe shock zijn geweest.

Sinds de beschaving is gegroeid, zijn er meer hartkwalen dan ooit tevoren. En je zult verbaasd staan te horen dat niemand ooit in de hele geschiedenis van de mensheid een hartaanval heeft gekregen bij het liefdesspel. Integendeel, de medische wetenschap zegt dat de mensen die doorgaan met het liefdesspel geen hartaanval zullen krijgen; het is de grootste bescherming tegen hartkwalen – maar erg vreemd.

Vrijgezellen hebben vaker hartaanvallen. Wat gebeurt er, wat gaat er verkeerd in hun mechanisme? Hun harten en hun mind gaan maar door met van elkaar gescheiden te worden en gaan verder uit elkaar. Het hart blijft normaal maar de mind wordt opgevuld met grote denkbeelden. Het is gevaarlijk om grote ideeën te hebben in de mind waar het hart zelfs niet bewust van is. Deze grote ideeën en het onbewuste hart zullen een kloof in je creëren, een spleet, een spanning die kan uitgroeien tot een hartverlamming.

Als je een groot denkbeeld in je mind hebt, laat het diep in je hart doordringen, anders is het een gevaar voor je leven. Je hebt over creativiteit gehoord, je hebt over vervulling gehoord, je hebt over liefde gehoord, je hebt over meditatie gehoord... ga je dit alles in je geheugensysteem opgeslagen bewaren? Dan creëer je een kloof tussen jouw mind en jouw hart, wat een van de grootste gevaren is. Het hart blijft onvervuld, en de mind doet nooit iets anders – het is alleen

maar een archief systeem. Het slaat eenvoudigweg jouw denkbeelden op, houdt ze bij. Het is het hart wat de transformaties geeft.

Dus als je intelligent bent, overtuigd van een bepaald idee, wacht niet; laat het niet alleen maar opslaan. Probeer het een deel van jouw leven te maken, van jouw bloed, van jouw beenderen, van jouw hart, van jouw merg. Als een idee niet levend in je wordt, kloppend in je hart, is het gewoon een last – een gevaarlijke last. Dan is het beter het niet te hebben, want de lege mind is dichterbij het hart.

Als de mind grote idealen heeft wordt het een groot ego en begint het een gevoel van meesterschap te krijgen. Maar hij is een slaaf – een goede bediende – maar de slechtste meester. Jouw hart moet de meester zijn, en jouw mind moet de bediende zijn. Dan zal er een harmonie zijn tussen de twee – een harmonie dat grote vreugde zal brengen, grote tevredenheid, grote vrede, een vrede die het begrip te boven gaat.

Maar stel niet gewoon vragen vanuit de mind. Dit is geen universiteit waar kennis wordt verschaft. Dit is een mysterieschool waar ervaring wordt overhandigd en overgebracht. Sta jouw hart toe kwetsbaar te zijn, open, zodat het kan kloppen met mijn hart. Ik ben alleen maar een excuus, want mijn hart klopt met het hart van het universum. Het zal een eenvoudigere en kleinere stap zijn om met mijn hart te kloppen. Wees in harmonie met me, en plotseling zul je op een dag beseffen dat ik alleen maar een excuus was en dat jouw hart met het universum klopt: je bent in harmonie met de bomen en de bergen en de sterren. Je bent thuisgekomen. Deze harmonie zal de grootste rebellie in jou creëren – een rebellie die niet onderdrukt kan worden, een rebellie die niet vernietigd kan worden, een rebellie die zich als een vuurzee zal verspreiden. Het is nog niet eerder gebeurd. Je zou je gezegend moeten voelen om pioniers te zijn van een grote revolutie die geboorte gaat geven aan een nieuwe mens en een nieuwe mensheid. Oké, Maneesha?

Ja, geliefde Osho.